

Forfatter: Laub, Hardenack Otto Conrad

Titel: BREV TIL: Familien Laub i Hågerup; Laub, Hieronymus; Laub, Wilhelm Frederik; Laub, Johan Ludvig Georg; Laub, Ditlev Christian Ernst ; Jespersen, Hanne; Schepelern, Louise Magdalene; Wanscher, Arngoth Dorothea Petronelle Christine; Kiørboe, Susanne Sofie Elisabeth Henriette FRA: Laub, Hardenack Otto Conrad (1855-03-06/1855-03-07)

Citation: Laub, Hardenack Otto Conrad: "BREV TIL: Familien Laub i Hågerup; Laub, Hieronymus; Laub, Wilhelm Frederik; Laub, Johan Ludvig Georg; Laub, Ditlev Christian Ernst ; Jespersen, Hanne; Schepelern, Louise Magdalene; Wanscher, Arngoth Dorothea Petronelle Christine; Kiørboe, Susanne Sofie Elisabeth Henriette FRA: Laub, Hardenack Otto Conrad (1855-03-06/1855-03-07)", i *Biskop Otto Laubs Levnet - En livsskildring i breve (3. bind)*, Karl Sehønbergs Forlag., s. 16. Onlineudgave fra Danmarks Breve: <https://tekster.kb.dk/text/letters-002252230-003-shoot-L0022522300030006.pdf> (tilgået 27. april 2024)

Anvendt udgave: Biskop Otto Laubs Levnet - En livsskildring i breve (3. bind)

Ophavsret: Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

[Læs Public Domain-erklæringen](#)

Viborg, 6. Marts 1855.

— — — Imorgen har jeg, som I veed, Ordination. Men det var nær hermed gaaet mig som Tordenskjold, da han kun havde een Mand tilbage, og han græd. Igaar Morges skulde begge Ordinandi mødt hos mig, men den ene udeblev. Den Anden, Gatechet i S., kom, for at hente nogle Opgaver; han havde et rart, mildt, men noget forlegent Væsen, og lod noget forknytt. Nogle Timer efter kom han igjen og næsten græd, heel fortvivlet: han kunde slet Intet skrive, han havde altid havt saa ondt ved at skrive, naar han kun maatte mundtlig forklare sig, osv.; han havde været Skolelærer i lang Tid og fundet sig vel derved, nu havde han søgt et ordineret Embede, fordi han meente, han maatte dog engang, men gid han bare maatte vende tilbage igjen! osv., osv. Jeg trøstede ham det Bedste jeg kunde, og sagde, han maatte gaae igjen og skrive Noget. I Mørkningen kom den Anden (en Capellan), som var bleven opholdt ved Post og Vei; og det satte strax lidt mere Mod i Catecheten, som nu ikke engang vilde tage imod Capellanens Tilbud, der saa gjerne vilde prædike, naar han bare maatte. Iaften har jeg havt dem til mundtlig Conference her (efter Skikken her, uden Vidner), og det s. 17gik heel gemytligt. Det lader til at være to rare Mennesker, som mene det alvorligt. At Catecheten kan bedre tale end skrive (skjøndt der var mange gode Tanker i hans Skrevne), viste han: jeg havde lidt ondt ved at stoppe Munden paa ham, naar jeg havde Noget at bemærke; men hans Meddelelseslyst var saa uskyldig barnlig og beskeden, at jeg ikke kunde andet end glæde mig over ham, eller maaskee ærgre mig over, at jeg ikke kunde klare for mig saa godt, som saadanne To kunde fortjene. Imidlertid skiltes vi ad med det Haab, at vi imorgen skulde have en god Dag sammen; og jeg troer, at Catecheten er i Grunden glad ved at skulle prædike. — I Formiddags kom, foruden Eders Brev, en Karl med et andet og en lang Rulle; Brevet var fra en Skolelærer og indeholdt, at i Pakken var et Landkort over Viborg Stift, som han selv har tegnet og sendt mig som et Tegn paa, at hans Kjærlighed til den gamle Bisp skal gaae over paa den nye. Kortet er 2½ Alen i Qvadrat og meget ziirligt gjort. — — —

Onsdag den 7de Aften. Vi have havt en rar Dag i Domkirken, saaledes sige Alle, som have yttret sig derom; der vare ikke Faa (foruden 6 Præster) i Kirken. Vi, som skulde fungere, havde i Forveien lagt hinanden det paa Hjertet, at det ikke maatte være for langt; men maaskee vi alligevel allesammen syndede i det Punkt: det Hele varede fra Kl. 10 til 1½, dog var det først til allersidst, jeg mærkede til Kulden. Hindberg intimerede over Marc. 9, 49-50. Det var ganske smukt, men havde efter min Mening den Feil, at det var ingen Intimation, men en Ordinationstale, og det uagtet han for nogle Dage siden var fuldkommen enig med mig om denne s. 18Sag. Min Tale (over Joh. 1, 35-47) havde da ikke den Feil, at den gik ind i en Andens Rettighed (eller jeg havde den Fordeel, at jeg ikke saa let kunde det). Saa kom B., hvis rare, stille, bevægede Ansigt jeg under hele min Forretning havde for mig (ogsaa den Anden saae meget god og alvorlig ud), og prædikede over 1. Cor. 2, 1- 2; dersom denne Prædiken maaskee manglede mange Ting, saa havde den to Egenskaber: at den indeholdt, hvad hver Prædiken skal indeholde, nemlig just denne Text, og at den kom fra Hjertet. Det er den første Prædiken her, som er gaaet mig til Hjertet, og jeg vil lægge til hans Text, hvad han ikke turde tage med, V. 3-4 og 5. Jeg hørte paa ham som paa en Søn, og han kom siden og takkede mig for den „faderlige“ Velvillie („saaledes kan jeg vel kalde det“), „hvormed De har trøstet en Kleinmodig.“ — — —

2

Lev vel, lev vel!

Eders Fader.